

Prof. UŚ dr hab. Tomasz Orłow
dziedzina: sztuki muzyczne
dyscyplina artystyczna – instrumentalistyka

Katowice 17. 07. 2021r.

Zleceniodawca recenzji

Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie, Wydział Fortepianu, Klawesynu i Organów. Pismo z dnia 30. 04. 2021 r.

Dotyczy

Decyzji Rady Wydziału Fortepianu, Klawesynu i Organów Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w sprawie wyznaczenia recenzenta pracy doktorskiej w przewodzie doktorskim **Pana mgr Tomasza Mońko** w dziedzinie sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.

Przewód doktorski jest prowadzony na podstawie *ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki* (t.j. Dz. U. z 2017 roku poz. 1789.), *Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 roku* (Dz. U. z 2018 roku poz. 261) w *sprawie szczegółowego trybu przeprowadzenia czynności w przewodach doktorskich, postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora* oraz art. 179 ust 1 i 3 *ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 30 sierpnia 2018 r. poz. 1669). Do nadesłanego mi przez Przewodniczącego Rady Dyscypliny Artystycznej pisma sygnowanego datą 30. 04. 2021 roku informującego o wyznaczeniu mej osoby recenzentem pracy doktorskiej **Pana mgr Tomasza Mońko** pt. *Nowe środki wyrazu artystycznego w literaturze oraz improwizacji organowej osiągnięte dzięki zastosowaniu mechatronicznego, programowalnego systemu sterowania trakturą gry*, została dołączona dokumentacja doktoranta zawierająca:

- wniosek o wszczęcie przewodu na stopień doktora sztuk muzycznych,
- kwestionariusz osobowy z trwałym zdjęciem,
- uwierzytelniony odpis dyplomu ukończenia studiów wyższych stwierdzający posiadanie tytułu zawodowego,
- życiorys artystyczny,
- propozycję tematu pracy doktorskiej wraz z propozycją osoby promotora,
- egzaminy doktorskie,
- opinie o osiągnięciach,
- opis i wykaz dorobku artystycznego, dydaktycznego i naukowego,
- umowę współpracy potwierdzającą udział w projekcie budowy instrumentu,
- kserokopie programów koncertów, afiszy, ważniejszych dokonań artystycznych,
- certyfikaty oraz informacje o projektach naukowych.

Podstawowe dane o Kandydacie

Tomasz Mońko urodził się [REDAKTOWANE] Swoją edukację artystyczną rozpoczął w Państwowej Szkole Muzycznej I st. w Łodzi w klasie fortepianu mgr Anny Piątkiewicz. Kształcenie muzyczne kontynuował w klasie organów mgr Grażyny Fijakowskiej w Zespole Szkół Muzycznych II st. im. S. Moniuszki w Łodzi. Tam młody organista odkrył swoją pasję improwizatorską uczestnicząc w kursach prowadzonych przez K. Ostrowskiego i P. Cochereau. W latach 2000 - 2005 odbył studia w Akademii Muzycznej im. Grażyny Bacewicz w Łodzi w klasie organów prof. Mirosława Pietkiewicza otrzymując dyplom z wynikiem bardzo dobrym. Już w czasie studiów, poprzez uczestnictwo w pracach uczelnianej komisji, przyczynił się do pozyskania funduszy na zakup organów ze środków Komitetu Badań Naukowych. Instrument został zbudowany przez niemiecką firmę Jehmlich Orgelbau z Drezna w roku 2005. Praca dyplomowa Tomasza Mońko obejmowała tematykę organmistrzowską w kontekście historii i przyszłości stosowania zdobyczy nauki i techniki w budownictwie organowym, której częścią był samodzielnie opracowany i zbudowany prototyp urządzenia wspomagającego grę o liniowej charakterystyce odwzorowania ruchu klawiszy. Ze względu na wyjątkowy charakter publikacji zorganizowany został na uczelni pokaz działania mechanizmu przy udziale autorytetów z dziedziny organmistrzostwa, elektroniki i informatyki.

W ramach działalności dydaktycznej doktorant pełnił funkcję wykładowcy gry liturgicznej, improwizacji organowej oraz interpretacji muzyki organowej dla klawesynistów w łódzkiej akademii muzycznej. Obecnie pracuje tam na stanowisku specjalisty w zakresie elektroakustyki oraz sprzętu multimedialnego. Od roku 2007 realizuje zlecenia w zakresie projektowania i programowania cyfrowych urządzeń i złożonych systemów elektronicznych. Współpracuje w zakresie organmistrzostwa z Tomaszem Ulińskim i jest współtwórcą projektu OrgNG - mikroprocesorowego, kompleksowego systemu sterowania w organach piszczałkowych. Kontynuacją pracy informatycznej stało się zaprojektowanie nowej wersji tego systemu pod nazwą OrgNG3.0, który został zaimplementowany do organów w kościele pw. Andrzeja Boboli w Gdyni. Projekt ten jest nowatorskim rozwiązaniem w skali międzynarodowej.

Tomasz Mońko prowadzi działalność koncertową w kraju i poza jego granicami. W roku 2012 zrealizował nagranie płyty CD z cyklem improwizacji "Eclipse and Dawn", który przy udziale środków symbolicznych i retorycznych porusza biblijną tematykę stworzenia, występku i odkupienia. Od 2011 roku występuje również jako kameralista. Jego dorobek koncertowy obejmuje koncerty solowe w kraju (30), kameralne (19), występy z zespołami, orkiestrami i chórami: "Vita Activa", "Piotrkowska Orkiestra Kameralna", "A Quattro", "Classic Brass Quintet", "Cantores Cordis Iesu" (nagranie płyty CD). Jako improwizator występował dwukrotnie z Jerzym Zelnikiem tworząc muzykę ilustracyjną do recytacji. Tomasz Mońko występował poza granicami kraju wykonując koncerty solowe w Rotterdam i Veenendaal (Holandia) oraz w Litomierzycach (Czechy). Wykaz podanej przez doktoranta działalności artystycznej nie w każdym przypadku jest precyzyjnie udokumentowany. W ramach działalności pozamuzycznej Tomasz Mońko uczestniczył w konferencjach naukowych wygłaszając referaty: *Organy piszczałkowe - instrument muzyczny czy urządzenie mechatroniczne* - XXV Międzynarodowa Konferencja Naukowo-Dydaktyczna Teorii Maszyn i Układów Mechatronicznych 2016 r. (brak miejsca wystąpienia), *Etapy ewolucji w budowie organów piszczałkowych* - I Międzynarodowa Konferencja Naukowa *Przemysł 4.0*, 2018 r. (brak miejsca wystąpienia). Jest również autorem artykułu pt. *Przestrzeń i czas w sztuce na przykładzie polifonii J.S. Bacha oraz architektonicznego arcydzieła A. Gaudiego a La Sagrada Familia* (tekst przyjęty do druku, wyd. UMFC w Warszawie).

Ocena pracy doktorskiej

Praca doktorska Pana Tomasz Mońko pt. *Nowe środki wyrazu artystycznego w literaturze oraz improwizacji organowej osiągnięte dzięki zastosowaniu mechatronicznego, programowalnego systemu sterowania trakturą gry* przedstawia się w formie dwuczęściowej. Część pierwsza jest materiałem audio w formacie CD, na który składają się solowe utwory organowe oraz improwizacje wykonane przez doktoranta. Na część drugą składa się opis dzieła artystycznego.

Dzieło artystyczne mgr Tomasza Mońko dołączone w formie nagrania audio składa się z następujących pozycji:

J.S. Bach - Preludium chorałowe na temat *Allein Gott in der Höh' sei Ehr* BWV 662

T. Mońko - Improwizacja na temat *Allein Gott in der Höh' sei Ehr*

J.S. Bach - Preludium chorałowe na temat *Nun komm, der Heiden Heiland* BWV 659

T. Mońko - Improwizacja na temat *Veni, Redemptor gentium*

J.S. Bach - Preludium chorałowe na temat *O Mensch, beweine dein Sünde groß* BWV 622

T. Mońko - Improwizowane wariacje na temat *O Mensch, beweine dein Sünde groß*

- 1) Temat
- 2) Trio
- 3) Triolets
- 4) Meditation
- 5) Scherzo
- 6) Toccata
- 7) Esquisse
- 8) Finale

G.S. Ligeti- Etiuda organowa nr 1 - "Harmonies"

Muzyka organowa zarejestrowana na płycie CD obejmuje stylistykę barokową kręgu niemieckiego oraz szeroko rozumianą stylistykę przełomu XX i XXI wieku. Wybrana przez doktoranta literatura organowa została zawężona do trzech utworów Jana Sebastiana Bacha, w których prezentowane jest wielogłosowe, kontrapunkcyjne opracowanie sopranowego cantus firmus oraz sonorystycznej kompozycji G.S. Ligetiego. Wybór powyższych utworów podyktowany został chęcią przedstawienia nowych możliwości, które oferuje system mechatroniczny. Objawia się to przede wszystkim w sposobie kształtowania ornamentowanej melodii cantus firmus, która w zaprezentowanej przez doktoranta wersji ma nawiązywać do historycznie poinformowanej sztuki wokalne. Rezultat przeprowadzonego eksperymentu artystycznego oceniam niejednoznacznie. Muzyka epoki baroku pozostaje wciąż tajemnicą dla współczesnych wykonawców i odbiorców. Wniknięcie w istotę muzyki komponowanej w ubiegłych stuleciach, przekazanie jej treści i symptomatycznej emocjonalności staje się łatwiejsze dzięki obcowaniu ze sztuką historyczną. Specjalizacja w wykonawstwie muzyki barokowej oznacza bez wątpienia wykorzystywanie zachowanego zabytkowego instrumentarium oraz tworzenie współczesnych jego replik. Najważniejsza jednak pozostaje kreatywność artysty, jego nieszablonowa i niepowtarzalna interpretacja wynikająca z improwizatorskiego charakteru muzyki dawnej, w której decydującym czynnikiem pozostaje kreatywna nieprzewidywalność. Głos ludzki jako najdoskonalszy i najwrażliwszy instrument organicznie związany z człowiekiem pozostaje niedoścignionym wzorem i wartością, która wymyka się jednoznacznej klasyfikacji. Jego natura pozostaje niedefiniowalna i może właśnie

dlatego fascynuje, wymykając się z ram i pozostając wciąż transcendentną. Wszelkie próby naśladownictwa brzmienia głosu ludzkiego pozostają kompromisowe. W budownictwie organowym obserwujemy dążenie do tworzenia substytutów brzmienia głosu ludzkiego, które wynikają z fascynacji i inspiracji oryginałem. W interpretacji muzyki instrumentalnej aspekt wokalny pozostaje wciąż jednym z najważniejszych punktów odniesienia. Śpiewna fraza dla instrumentalisty oznaczać będzie przyjęcie wokalnego sposobu pojmowania muzyki, budowania linii melodycznej, kształtowania napięć w jej przebiegu i ukierunkowania dramaturgii. Środki techniczne wynikające z możliwości mechatronicznej traktury organów piszczałkowych poszerzają wachlarz możliwości tego instrumentu w odniesieniu do wybranych elementów składowych techniki wokalnej. Jest to zjawisko interesujące. Moja ocena wartości zarejestrowanej interpretacji muzyki barokowej nie dotyczy w tym przypadku wyłącznie odnotowania faktu zauważalnego funkcjonowania nowatorskiego rozwiązania technicznego, lecz efektu całościowego, w którym element mechatroniki spełnia dodatkową rolę. Wykonanie ornamentowanych preludów chorałowych Jana Sebastiana Bacha w swoim kształcie końcowym jest w mojej ocenie wyraźnie pasywne pod względem ekspresji i dramaturgii właściwej dla opisywanej muzyki.

Część improwizowana zarejestrowana przez doktoranta stanowi zdecydowaną większość materiału audio i przedstawia się interesująco. W improwizacjach odnoszących się do preludów chorałowych odnajdujemy różnorodną stylistykę i fakturę. Improwizacja na temat "Allein Gott in der Höh' sei Ehr" wykorzystuje stały model fakturalny, w którym w głosie najwyższym organista realizuje melodię kontrapunktyczną z wykorzystaniem mechatronicznej automatyki repetycji, na tle której słyszymy współbrzmienia wykorzystujące *cantus firmus* w opracowaniu imitacyjnym. Jest to konstrukcja bardzo interesująca pod względem rozplanowania poszczególnych płaszczyzn brzmieniowych, połączenia kwartowej, neomodальной we fragmentach melodyki ze swobodnie potraktowaną techniką kanonu. Automatyka repetycji ułatwia w tym przypadku improwizującemu organiście wykonanie takiej struktury i determinuje ostatecznie kształt konturu sopranu w improwizacji. Improwizacja na temat "Veni Redemptor gentium" ujawnia zainteresowania młodego organisty francuską stylistyką XX-wieczną. Techniczne elementy nowatorskie zastosowane w utworze wpływają na kształt improwizacji wyraźnie kreatywnie, współtworząc obraz finalny i determinując przebieg napięciowy. Rysunek emocjonalny utworu przedstawia się niezwykle interesująco, a elementy składowe formy pozostają czytelne. Na szczególną uwagę zasługuje doskonałe kontrastowanie w obrębie faktury, stosowanie recytatywnych unison, energetycznych i kształtujących poziom napięcia struktur harmoniczných oraz świadome zestawienia odcinków. Zastosowana technika dekompresji powietrza i załamywanie się współbrzmień współgra z koncepcją artystyczną improwizacji oraz zastosowanym językiem kompozytorskim. W cyklu improwizacji na temat "'O Mensch, bewein dein Sünde groß" doktorant przyjął swobodną koncepcję stylistyczną i formalną, która nie posiada wyraźnego odpowiednika w literaturze organowej. Już w części pierwszej artysta proponuje harmonizację rozpoczynającą się odniesieniem do stylistyki barokowej, a w dalszym przebiegu wkracza świadomie w obszar muzyki romantycznej. Całość przedstawia się z harmonicznego punktu widzenia interesująco. Wariacja utrzymana w formie trio z zaplanowanym *cantus firmus altus* jest przykładem barokowego opracowania tematu, realizowanego w tym przypadku na klawiaturze pedałowej. Pod względem formalnym utwór stanowi konsekwentną całość odnoszącą się do historycznych utworów w literaturze organowej. Ryzykownym rozwiązaniem jest tu zastosowanie ośmiostopowego głosu językowego, jako *cantus firmus*, którego stopaż powinien być w przypadku takiej konstrukcji oktawę wyższy, z uwagi na bliskość z linią basu. W tym przypadku jednak różnorodność barwy linii c. f. oraz basu odgrywa decydującą rolę. Zastosowana technika kontrapunktyczna nie budzi zastrzeżeń i świadczy o dużych możliwościach improwizatorskich doktoranta. Zauważalna jest tu jedna nieuzasadniona artykulacja linii sopranowej w typie

ściśle obligatoryjnego legato. W wariacji improwizowanej zatytułowanej "Triolets" wykonawca zastosował mechatroniczną automatykę szybkich repetycji, która ujednoliciła brzmienie instrumentu wprowadzając interesujący stały efekt akustyczny. W ramach takiej automatyzacji traktury tonowej organista zaproponował improwizowaną formę odnoszącą się w swoim ogólnym kształcie do etiudy. Element stały w postaci triol i techniki akordowej z towarzyszącym basem wpływa na czytelność formy, a nowatorski element akustyczny wysuwa się na plan pierwszy. Jako forma wariacji "Triolets" pozostaje konsekwentna i czytelna w odbiorze. Jedną z najbardziej interesujących pod względem akustycznym jest wariacja zatytułowana "Meditation", w której wsłuchujemy się w harmonikę nawiązującą do organowego francuskiego stylu symfonicznego połączoną z efektem pizzicato. Temat wariacji został potraktowany swobodnie i modyfikowany melodycznie. Głównym narzędziem budowania dramaturgii pozostaje w tym przypadku harmonika, której skuteczność oddziaływania na słuchacza została spotęgowana nowatorskim efektem pizzicato. W kolejnych trzech improwizowanych wariacjach doktorant posługuje się fakturą homofoniczną z charakterystyczną figuracyjną strukturą manualową, w ramach której został wykorzystany różny model obwiedni wpływającej na rezultat akustyczny utworów. Pod względem formalnym i zróżnicowania faktury wariacje: "Scherzo", "Toccata" oraz "Esquisse" pozostają w ogólnym zarysie podobne. Na zróżnicowanie powyższych wariacji wpływa registracja i modyfikacja systemu mechatronicznego. Efektem tych działań jest unikatowe dla organów piszczałkowych wybrzmiewanie zastosowanych głosów, co niewątpliwie inspirowało w improwizacji młodego artystę. W powyższych przypadkach zauważalne jest wyraźnie zjawisko automatyzacji i ujednolicenia typu brzmienia, które determinuje muzykę. W ostatnim opracowaniu wariacyjnym doktorant proponuje harmonizację tematu w registracji organo pleno, jako powrót do części pierwszej cyklu bez stosowania modyfikacji obwiedni w ramach ruchu klap wzbogacając wyłącznie wolumen brzmieniowy podstawy basowej. Improwizowany cykl wariacyjny ujawnia możliwości improwizatorskie, wyobraźnię i kreatywność wykonawcy. Odnajdujemy tu odniesienia do różnorodnych stylów i epok oraz form, w ramach których realizuje on autorskie idee. Ostatnim utworem zarejestrowanym na płycie CD jest Etiuda organowa nr 1 "Harmonies" G.S. Ligetiego. koncepcja artystyczna mgr Tomasza Mońko w tym przypadku jest wyjątkowo interesująca. Poprzez wykorzystanie możliwości mechatroniki wykonawca uzyskał efekt mikrotonalności i subtelnego wzajemnego przenikania się struktur wielogłosowych, co wyniosło kompozycję Ligetiego na najwyższy poziom subtelności tkanki dźwiękowej, przesuwając tym samym odbiorcę do równie wysokiego poziomu wrażliwości percepcji. Utwór zyskał w moim przekonaniu najbardziej pożądany obraz możliwy do osiągnięcia przy zastosowaniu mechatronicznej traktury implementowanej do organów piszczałkowych.

Opis dzieła artystycznego stanowi obszerny materiał teoretyczny obejmujący zagadnienia: filozoficzne, historyczne, artystyczne, organmistrzowskie oraz akustyczne dotyczące organów piszczałkowych. Podczas lektury materiału naukowego przekonujemy się o merytorycznym przygotowaniu doktoranta do prowadzenia działań badawczych i jego pełnym uprawnieniu do sformułowania i uzasadnienia autorskiej tezy. Praca została napisana prawidłowo pod względem językowym i typograficznym. Poszczególne rozdziały uszeregowane zostały w sposób logiczny, właściwy pod względem gradacji przekazu informacji i prowadzący konsekwentnie do treści głównej dysertacji. Praca doktorska została sporządzona w oparciu o bogatą bibliografię (60 pozycji polskich i zagranicznych) obejmującą szeroką tematykę: muzyczną, filozoficzną, organową, akustyczną oraz informatyczną.

Autor formułuje następującą tezę: *poprzez zastosowanie w budowie organów piszczałkowych odpowiednio zaprojektowanego systemu, tu zwanego trakturą mechatroniczną,*

możliwe stanie się uzyskanie niespotykanych dotąd efektów brzmieniowych, stanowiących nowe środki wyrazu artystycznego przy jednoczesnym zachowaniu "tradycyjnych" elementów generujących dźwięk, czyli piszczałek, które w budowie nie podlegają żadnym modyfikacjom względem tych, które powszechnie występują w większości piszczałkowych instrumentów na świecie. Zgromadzony materiał badawczy dotyczący weryfikacji i słuszności postawionej tezy poprzedza szereg rozdziałów obejmujących podstawową wiedzę organmistrzowską z wykorzystaniem specjalistycznej nomenklatury, historyczną z zakresu światowego budownictwa organowego oraz akustyczną związaną z naturą dźwięku organów i jego percepcji. Doktorant charakteryzuje szczegółowo pole badawcze, które wykorzystał do realizacji kluczowych z punktu widzenia projektu naukowego celów. Na szczególne uznanie zasługuje własnoręczne zaprojektowanie i wykonanie prototypu wiatrownicy z systemem tonowej traktury mechatronicznej, której możliwości zostały w późniejszych rozdziałach akcentowane. Zbudowanie niezależnego zespołu brzmieniowego na wiatrownicy klapowo-zasurowej z systemem cyfrowo programowalnych silników krokowych, odpowiedzialnych za proces dozowania zgęszczonego powietrza do piszczałek, umożliwiło materializację idei i realizację szeregu doświadczeń. Wszystkie działania techniczne wykonane przez doktoranta związane z obsługą zaawansowanej elektroniki i włączenia jej do projektu doprowadziły do utworzenia skutecznego narzędzia badawczego, dzięki któremu autor zgromadził teoretyczne dane oraz zrealizował nagranie dzieła artystycznego.

Analiza badań naukowych opisana przez doktoranta prowadzi do postawienia ważnych pytań o kształt współcześnie budowanych organów piszczałkowych. Czy we współczesnym świecie przenikniętym cyfryzacją obecną już w tak wielu dziedzinach życia, w myśl nieuchronnego postępu techniki, musimy zrezygnować z osiągnięć pokoleń minionych, których pracę w przestrzeni artystycznej podziwiamy wsłuchując się w brzmienie arcydzieł sztuki lutniczej lub szczytowych osiągnięć rozwoju budownictwa fortepianowego? Czy opisywanie rzeczywistości przy użyciu coraz dokładniejszego zapisu cyfrowego doprowadzi do niechybnego zatracania "analogowego" w swojej naturze kształtu oryginału? Czy pianista mający do wyboru wysoko zaawansowaną konstrukcję mechatroniczną, sprzężoną z mechanizmem młoteczkowym fortepianu oraz klasyczny współczesny fortepian koncertowy zdecyduje się na mechatronikę? Potrzeby wyższe współczesnego człowieka w aspekcie sztuki muzycznej ulegają obecnie mocnym przeobrażeniom. W takim kontekście problematyka ujęta w dysertacji wpisuje się w wymogi współczesności w ujęciu aksjologicznym.

Można przyjąć, iż rozwój budownictwa organowego wykorzystujący doświadczenia twórców instrumentów z lat minionych, powinien obecnie zmierzać w kierunku określonym przez czynniki decydujące, związane z niezawodnością, trwałością i skutecznością funkcjonowania mechanizmów. Jest to szczególnie uzasadnione w przypadku właśnie organów piszczałkowych - najbardziej rozbudowanego konstrukcyjnie instrumentu muzycznego. Tendencje szeroko rozumianej cyfryzacji i jej udziału w tworzeniu sztuki są obecnie powszechne. Wszelkie próby poszukiwania nowych rozwiązań w zakresie budowania lub modyfikowania instrumentów muzycznych zasługują na uwagę, szczególnie w przypadku form naukowych teoretycznych i cennych doświadczeń praktycznych. Taką właśnie wartość przedstawia dorobek badawczy mgr Tomasza Mońko. Teza jaką postawił została jednoznacznie uzasadniona na gruncie teoretycznym. Pragnę podkreślić duże znaczenie doświadczenia z zakresu praktyki organmistrzowskiej doktoranta, które zdecydowały o realizacji projektu badawczego. Sporządzony model traktury mechatronicznej umożliwi wykonawcy kształtowanie dźwięku piszczałek organowych zainstalowanych na wiatrownicy klapowo-zasurowej w sposób nowatorski. Poprzez modyfikowanie obwiedni ruchu kłapy możliwe stało się dozowanie powietrza w sposób niestandardowy. Uzyskane efekty akustyczne tworzą nowe oblicze organów piszczałkowych utożsamianych ze stabilnością i niezmiennością tonu od jego początku do zakończenia. Model systemu mechatronicznego należy traktować jako prototyp,

który może doczekać się w przyszłości realizacji w formie kompletnego, wielkogabarytowego instrumentu, wyposażonego w pełny zestaw registrów i przemyślane pod względem akustycznym zespoły brzmieniowe.

Konkluzja

Praca doktorska Pana Tomasza Mońko stanowi swoiste podsumowanie okresu doświadczeń doktoranta nad mechatroniką stosowaną w budownictwie organowym. Zainteresowania Pana Tomasza Mońko tym obszarem są już widoczne w Jego pracy magisterskiej przedstawionej w łódzkiej akademii muzycznej w 2005 roku, poświęconej mechanice, elektromechanice, elektronice i informatyce stosowanej w organach piszczalkowych. Wieloletnia fascynacja tematyką organmistrzowską w kontekście stosowania nowatorskich rozwiązań, duży nakład pracy i energii w realizację projektu zaowocowały ważnym osiągnięciem naukowym w skali międzynarodowej. Pan Tomasz Mońko prezentuje poziom wykonawczy uprawniający go do prowadzenia samodzielnej, odpowiedzialnej działalności artystycznej i naukowo-badawczej. Stwierdzam, iż dzieło artystyczne wraz z opisem spełnia wymagania art. 13 ust. 1 Ustawy z dnia 14 marca 2003 roku.

Wnioskuje o przyjęcie pracy doktorskiej i dopuszczenie je do publicznej obrony.

